

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **P. B.,** zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2016, č. j. KrÚ 72813/2016/ODSH/11, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 19. 7. 2017, č. j. 61 A 27/2016 - 58,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Svitavy rozhodnutím ze dne 6. 6. 2016, č. j. 29596-16/OD-snj/8174-2015, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), kterého se žalobce dopustil tím, že dne 4. 11. 2015 v době okolo 10:28 hod., v obci Březová, na ulici Brněnská před objektem čp. 172 jako řidič motorového vozidla tov. zn. ŠKODA, reg. zn. vozidla X, řídil rychlostí 67 km/h (po odečtení možné odchylky měření 3 km/h) při nejvyšší dovolené rychlosti 50 km/h, překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 17 km/h, čímž porušil § 18 odst. 4 zákona o

silničním provozu. Za tento přestupek žalobci uložil pokutu ve výši 2.000 Kč a povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1.000 Kč. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

[2] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích. Krajský soud ji jako nedůvodnou zamítl. Soud konstatoval, že součinnost obecní policie s Policií České republiky ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu nelze vykládat jako povinnost účasti státních policistů na místě samém. Co se týče pochybností o výsledku měření, žalobce avizovaný nález o vadnosti měření nepředložil. Listinnými důkazy ve věci je pak skutkový stav věci zjištěn v nezbytném rozsahu podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Tyto důkazy neponechávají žádný prostor pro důvodné pochybnosti o takto zjištěném skutkovém stavu.

[3] Krajský soud dále uvedl, že žalobce udělil plnou moc nezletilé a nesvéprávné osobě L. K.. K tomu soud konstatoval, že městský úřad sice pochybil, pokud akceptoval podání odporu zmocněncem, který byl nezletilou osobou, avšak jeho postup byl nepochybně ve prospěch procesního postavení žalobce. Žalobce veškeré úkony učiněné L. K. uznal, není tedy zjevné, v čem mu měla být postupem městského úřadu způsobena újma.

[4] Pokud jde o námitku odůvodnění uložené sankce, žalovaný dle krajského soudu dostatečným způsobem doplnil individuální okolnosti případu, které plně odůvodňují výši pokuty. Rozhodnutí žalovaného je přitom třeba posuzovat jako jeden celek s rozhodnutím městského úřadu. Lichá je i námitka dvojího přičítání, neboť výše uložené peněžité pokuty byla dostatečně odůvodněna místem konkrétního přestupku, nejen překročením rychlosti v obci, s čímž počítá skutková podstata přestupku, nýbrž překročením rychlosti v křižovatce, stejně tak samotná okolnost překročení rychlosti nebyla žalobci k tíži přičtena opětovně, nýbrž bylo zohledněno o kolik km/h k překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci došlo.

II. Kasační stížnost

[5] Žalobce (stěžovatel) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností.

[6] Úvahy krajského soudu k součinnosti obecní policie s Policií České republiky při měření jsou dle stěžovatele nepřezkoumatelné. Soud vycházel z odborné literatury, která se tedy stala podkladem rozhodnutí a měla být obsahem spisu a řádně provedena jako důkaz. Správní orgány otázku součinnosti vůbec neřešily, čímž zatížily svá rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů, neboť měly řádně odůvodnit splnění podmínek pro měření rychlosti. Stěžovatel nenamítal, že by při měření musel být přítomen příslušník Policie ČR; namítal, že nebylo nijak prokázáno, že by vůbec k součinnosti mezi obecní policií a Policií ČR došlo. Je proto nutno presumovat porušení § 79a zákona o silničním provozu. Na tuto námitku krajský soud nijak nereagoval.

[7] Dále krajský soud nijak nereagoval na námitku, že měření bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze, neboť nebylo měřeno v přímém úseku a vozidlo nebylo ustaveno rovnoběžně s vozovkou. Soud se těmito námitkami měl zabývat bez ohledu na to, že stěžovatel nepředložil avizovaný odborný posudek.

[8] Dle stěžovatele se krajský soud vůbec nezabýval žalobními námitkami týkajícími se stěžovatelova zmocněnce, konkrétně pak doručování výzvy k doložení nové plné moci a omezení možnosti zvolit si zmocněnce.

[9] Stěžovatel ve vztahu k námitkám týkajícím se uložené sankce uvádí, že úvahami žalovaného nemohlo dojít k nápravě vad rozhodnutí prvého stupně. Žalovaný nemohl odůvodnění výměry sankce napravovat, neboť by se jednalo o postup v rozporu s § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Takový postup je nepřípustný i proto, že žalovaný doplňoval úvahy o přitěžujících okolnostech; jednal tedy v rozporu se zákazem *reformationis in peius*. Ani po zásahu žalovaného nebyla zohledněna všechna zákonná kritéria dle § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích.

[10] Stěžovatel dále shledává nepřezkoumatelnost prvostupňového správního rozhodnutí v tom, že se otázkou naplnění materiální stránky přestupku zabýval vágním způsobem. Porušení svého práva na spravedlivý proces pak stěžovatel spatřuje v tom, že se krajský soud ani správní orgány nezabývaly tím, že právní úprava, která nabyla účinnosti až po spáchání údajného přestupku, není pro stěžovatele příznivější.

[11] Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se součinností mezi obecní policií a Policií ČR zabýval (stejně jako městský úřad; konstatoval, že měření probíhalo v úseku určeném PČR a provedl je proškolený strážník. Městský úřad postupoval také procesně správným způsobem, pokud vyzýval k doplnění plné moci pouze stěžovatele, neboť žádné zmocnění pro pana K. nevzniklo. Výzva k doplnění plné moci nebyla nesrozumitelná, ani z kasační stížnosti pak neplyne, v čem by tvrzená nesrozumitelnost měla spočívat. Žalovaný doplnil, že správní orgány explicitně uvedly, ke kterým přitěžujícím okolnostem přihlédly (výrazné překročení rychlosti, karta řidiče, forma zavinění, atd.). Dle žalovaného nedošlo k porušení principu zákazu dvojího přičítání. Stěžovatel konkrétně neuvádí, které zásadní okolnosti nebyly při ukládání sankce zohledněny. Nadto § 12 zákona o přestupcích uvádí toliko demonstrativní výčet kritérií.

[13] K dalším námitkám uvádí žalovaný, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a odvolacího orgánu tvoří jeden celek. V daném případě nešlo o změnu rozhodnutí, ale toliko o doplnění odůvodnění, které neznamenalo zhoršení postavení stěžovatele či snad porušení zákazu reformace *in peius.* Námitku týkající se materiální stránky přestupku stěžovatel dle žalovaného neuplatnil v žalobě ani v odvolání. Městský úřad se materiální stránkou přestupku zabýval na s. 10 – 11 svého rozhodnutí. Co se týče nového přestupkového zákona, žalovaný konstatuje, že ten nabyl účinnosti až po vydání rozhodnutí o odvolání; jeho aplikace tak vůbec nebyla možná.

[14] Žalovaný navrhuje, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Kasační stížnost je projednatelná, není však důvodná.

[16] Vzhledem k tomu, že stěžovatel v rámci několika kasačních bodů namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, uvádí soud níže východiska, ze kterých bude při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházet.

[17] Jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je i povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění rozhodnutí proto musí vyplývat především vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní soud vyšel a jak o něm uvážil. Co do rozsahu přezkoumávání správního rozhodnutí (po věcné stránce) je správní soud, nestanoví-li zákon jinak (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s. v návaznosti na § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), vázán dispoziční zásadou. Ponechat stranou nelze ani okolnost, že obsah odůvodnění rozhodnutí správního soudu v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči tomuto rozhodnutí ze strany účastníků řízení (k tomu podrobněji nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS, rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74 a další).

[18] Stěžovatel v žalobě obecně namítal, že v řízení nebylo nijak prokázáno, že měření rychlosti bylo provedeno v součinnosti s Policií České republiky a dále, že úvahy krajského soudu ve vztahu k této otázce jsou nepřezkoumatelné.

[19] Podle § 79a zákona o silničním provozu *za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií*.

[20] Krajský soud tuto žalobní námitku v míře obecnosti, v jaké byla uplatněna, vypořádal na s. 4 rozsudku. Úkolem krajského soudu nebylo domýšlet za stěžovatele důvody, pro které dle jeho názoru nedošlo k součinnosti mezi obecní a státní policií ve smyslu shora citovaného ustanovení zákona o silničním provozu. Krajský soud proto postupoval zcela správně, pokud konstatoval, že ve správním spisu je založena listina o určení míst k měření Městskou policií Březová nad Svitavou, vydaná Krajským ředitelstvím policie Pardubického kraje dne 15. 12. 2014. Touto listinou je prokázáno, že měření bylo provedeno na úseku určeném Policií ČR (ulice Brněnská), tedy v souladu s ustanovení § 79a zákona o silničním provozu. Současně k této námitce (byť nad rámec uplatněného žalobního důvodu) krajský soud uvedl, že za součinnost policie dle zmíněného ustanovení není možno pokládat požadavek na osobní přítomnost příslušníka Policie České republiky při měření. Tyto závěry krajského soudu plně odpovídají též judikatuře (srov. rozsudky č. j. 10 As 193/2015 – 34, č. j. 9 As 80/2014 – 37, 9 As 274/2016 – 37). Namítá – li stěžovatel, že úvaha ohledně součinnosti s Policií České

republiky nebyla obsažena v rozhodnutích správních orgánů, lze k tomu uvést jen to, že jak v příkazu ze dne 20. 1. 2016 (s. 2, odst. 2 odůvodnění), tak z rozhodnutí městského úřadu ze dne 6. 6. 2016 (s. 6, odst. 4) vyplývá, že se podmínkou součinnosti s Policií České republiky zabývaly a konstatovaly, že měření probíhalo v místech určených pro měření rychlosti. V odvolání (blanketním) tyto závěry městského úřadu stěžovatel nerozporoval, proto se jimi žalovaný logicky podrobněji nezabýval; konstatoval jen, že správní orgán prvního stupně opatřil dostatek důkazů pro závěr, že stěžovatel naplnil skutkovou podstatu správního deliktu, který je mu kladen za vinu. Tomuto postupu správních orgánů tedy nelze nic vytknout.

[21] Namítá-li stěžovatel, že krajský soud měl provést důkaz odbornou literaturou, ze které vycházel při výkladu § 79a zákona o silničním provozu, je nutno zdůraznit, že dokazování je procesem v rámci soudního řízení, při kterém dochází k objasňování otázek skutkových, nikoli právních. Je pak na soudu, aby podal výklad právních předpisů, které na danou věc dopadají. Tento výklad pak může provádět též za podpory odborné literatury (jde o stav žádoucí); nejedná se ale o objasňování skutkových okolností, a není proto nutno, aby soud prováděl důkaz použitou odbornou literaturou. Názor zastávaný stěžovatelem by vedl k situaci, kdy by krajský soud musel provádět důkaz nejen odbornou literaturou, ale též citovanou judikaturou či vlastní právní argumentací, která účastníkům řízení nebyla před vydáním rozhodnutí známa. Je zjevné, že takový výklad povinností soudu ve vztahu k dokazování je zcela absurdní.

[22] Námitka, že se krajský soud nezabýval žalobním bodem namítajícím rozpor provedeného měření s návodem k obsluze, není důvodná. Krajský soud se touto námitkou zabýval na s. 4 (odst. třetí) odůvodnění. Učinil tak i přesto, že stěžovatel nepředložil avizovaný znalecký posudek, který měl zpochybnit provedené měření; stěžovatel sám konstatoval, že posudek předloží, „*vyjde-li najevo, že měření rychlosti bylo provedeno vadně*“. Stěžovatel později v řízení před soudem toto své tvrzení nijak nemodifikoval, lze tedy vycházet z toho, že nepředložil-li uvedený znalecký posudek, nevyšly najevo žádné závěry o vadnosti provedeného měření. Krajský soud za této situace vycházel z podkladů založených ve správním spisu, přičemž neshledal žádné skutečnosti, které by mohly vést k závěru o nesprávném provádění měření.

[23] Nedůvodná je též námitka, že se krajský soud nevypořádal se žalobními námitkami týkajícími se zastoupení stěžovatele ve správním řízení. Tyto námitky nacházejí odezvu na s. 4 (poslední odstavec) až s. 6 (třetí odstavec). Pouhý nesouhlas stěžovatele s odůvodněním rozsudku krajského soudu nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (rozsudky ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 – 163 aj.). Konkrétní kasační námitky proti věcnému vypořádání těchto žalobních námitek krajským soudem stěžovatel nevznáší. Jeho konstatování, že „*považuje tyto námitky za důvodné*“, nelze vnímat jako řádně uplatněnou kasační námitku (srov. zejména rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58 č. 835/2006 Sb. NSS).

[24] Další okruh kasačních námitek směřuje proti výši uložené sankce. Stěžovatel nesouhlasí s názorem krajského soudu, podle kterého mohlo být odůvodnění výše uložené

sankce doplněno žalovaným v rozhodnutím o odvolání. Dle stěžovatele je takový postup v rozporu s § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu a se zásadou zákazu *reformationis in peius.*

[25] Podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu *jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změní; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změní odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění; odvolací správní orgán nemůže svým rozhodnutím změnit rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku vydané v samostatné působnosti.*

[26] Podle § 90 odst. 4 správního řádu *neshledá-li odvolací správní orgán důvod pro postup podle odstavců 1 až 4, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí. Jestliže odvolací správní orgán změní nebo zruší napadené rozhodnutí jen zčásti, ve zbytku je potvrdí.*

[27] V této souvislosti je třeba připomenout, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 – 25, tento argument slouží k vysvětlení toho, proč může odvolací orgán nahradit část odůvodnění orgánu prvního stupně vlastní úvahou a korigovat tak určitá dílčí „argumentační zaškobrtnutí" podřízeného správního orgánu v případě, kdy prvostupňové rozhodnutí potvrzuje (srov. např. rozsudek ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 – 47).

[28] V nyní souzené věci je z rozhodnutí žalovaného zjevné, že postupoval podle § 90 odst. 4 správního řádu. Žalovaný neshledal vady ani ve výroku, ani v odůvodnění napadeného prvostupňového rozhodnutí; jeho odůvodnění pouze argumentačně doplnil, nikoli měnil. Není tedy důvodná námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného pro nesrozumitelnost, neboť z jeho výroku vyplývá, že odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil, a současně tomuto výroku odpovídá i odůvodnění rozhodnutí (zejména s. 6 rozhodnutí). Stejně tak nemůže být důvodná námitka porušení zákazu *reformationis in peius*, neboť žalovaný v odvolacím řízení prvostupňové rozhodnutí nijak neměnil, tím spíše v neprospěch stěžovatele. Naopak výši uložené sankce svým rozhodnutím potvrdil. Žalovaný svou argumentací toliko rozhojnil důvody uváděně ve vztahu k výši sankce městským úřadem.

[29] K této kasační námitce lze dále uvést, že krajský soud se přezkoumatelným způsobem zabýval jak námitkou porušení zákazu dvojího přičítání, tak zkoumání kritérií dle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích. Současně je třeba uvést, že závěry krajského soudu ve vztahu k těmto otázkám jsou věcně správné.

[30] Dle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích p*ři určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.*

[31] Dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu *se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h-1 nebo mimo obec o méně než 30 km.h-1.*

[32] Dle § 125c odst. 4 písm. f) téhož zákona *se za přestupek uloží pokuta od 1.500 Kč do 2.500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).*

[33] Z rozhodnutí správních orgánů je zjevné, že se při stanovování výše sankce těmito hledisky zabývaly, uvedly, ke kterým hlediskům přihlédly a jaký měla vliv na výši uložené sankce. Městský úřad přihlédl k tomu, že stěžovatel již měl jeden záznam v kartě řidiče – nejedná se tedy o ojedinělé vybočení a je zjevné, že se pachatel ze svého dřívějšího jednání nepoučil (hledisko osoby pachatele), dále zvažoval výši překročené rychlosti (u horní hranice rozpětí vymezeného skutkovou podstatou, tedy o 17 km/h), současně přihlédl k tomu, že jednáním stěžovatele nebyl způsoben žádný následek v podobě újmy na zdraví či škody na majetku. Městský úřad se obecně zabýval též závažností přestupku (s. 11 rozhodnutí). Po zvážení těchto okolností uložil stěžovateli pokutu v první polovině zákonné sazby, tedy ve výši 2.000 Kč. Žalovaný pak tato zjištění zopakoval a doplnil, že přestupek byl spáchán v křižovatce (okolnost spáchání přestupku).

[34] Ze shora uvedeného je dle soudu zjevné, že správní orgány dostatečně podrobně vyjevily své úvahy týkající se výše uložené sankce, uvedly jak okolnosti přitěžující, tak polehčující. Je třeba zdůraznit, že kritéria vyjmenovaná v § 12 odst. 1 o přestupcích jsou demonstrativní, není tedy třeba, aby správní orgány vyčerpávajícím způsobem přezkoumaly naplnění každého z nich, jak se domáhá stěžovatel (např. otázkou postižení pro týž skutek v disciplinárním řízení se v případě, že v průběhu správního řízení nevyvstala nutnost tuto otázku zkoumat, zabývat nemusely). Účelem tohoto ustanovení je dát správním orgánům kritéria k potřebné individualizaci ukládané sankce tak, aby nebyla arbitrární a pouze obecně odůvodněná. Správní orgány v této věci nepřekročily zákonné meze správního uvážení a stanovily sankci v přiměřené výši (srov. obdobně rozsudek ze dne 16. 8. 2016, č. j. 6 As 119/2016 – 36).

[35] Konstatoval-li městský úřad v části odůvodnění týkající se výše sankce, že stěžovatel porušil zákon o silničním provozu, musí soud zdůraznit, že toto konstatování bylo v rozhodnutí uvedeno, aniž by z něj správní orgán dovozoval jakékoli důsledky pro výši sankce. Z tohoto konstatování tedy nelze dovozovat porušení zákazu dvojího přičítání.

[36] Námitka nedostatečného odůvodnění výše uložené sankce tedy není důvodná.

[37] Stěžovateli lze přisvědčit, že povinností soudů i správních orgánů je dostát ústavnímu požadavku obsaženému v čl. 40 odst. 6 Listiny a i bez řádně uplatněné námitky vždy zkoumat, zda úprava, která nabyla účinnosti až po spáchání přestupku, není pro pachatele příznivější, a není ji proto třeba aplikovat. To ostatně vyplývá i přímo z § 7 zákona o přestupcích, resp. z § 2 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, účinného od 1. 7. 2017.

[38] V souzené věci je v prvé řadě podstatné, že v době rozhodování správního orgánu prvního i druhého stupně (tedy v červnu a říjnu 2016) zákon č. 250/2016 Sb. (na který výslovně v kasační stížnosti odkazuje stěžovatel) ještě nenabyl účinnosti, a proto se správní orgány nemohly zabývat jeho případnou aplikací. Současně je třeba zdůraznit, že zákon vymezující v dané věci skutkovou podstatu a sankci, tedy zákon o silničním provozu,

v době mezi spácháním přestupku a rozhodováním žalovaného nebyl novelizován. Ani ve vztahu k tomu zákonu tedy nebylo třeba zkoumat možnou aplikaci později účinné úpravy.

[39] Je dále nutno uvést, že v době rozhodování krajského soudu již byl účinný zákon č. 250/2016 Sb. a současně byl novelizován zákon o silničním provozu. Je také podstatné, že a) žalobce možné užití později účinného zákona v žalobě nenamítal a b) krajský soud se touto otázkou *ex officio* nezabýval. Z judikatury však plyne, že pouhá skutečnost, že krajský soud k otázce, kterou se musí z úřední povinnosti zabývat, mlčí, neznamená (za předpokladu, že tato otázka nebyla vznesena jako žalobní námitka) bez dalšího nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu (srov. rozsudky ze dne 2. 4. 2009, č. j. 1 Afs 145/2008, či ze dne 20. 8. 2009, č. j. 1 Afs 33/2009 - 124, týkající se prekluze práva vyměřit daň, tedy též okolnosti, ke které soudy přihlíží z úřední povinnosti). Dospěje-li totiž soud k závěru, že později účinná právní úprava není pro pachatele příznivější, a není ji tedy třeba aplikovat, nemusí tuto svou úvahu sdělovat v odůvodnění rozhodnutí.

[40] Tak je tomu i v nyní souzené věci – zákon o silničním provozu ve znění účinném od 1. 7. 2017 není pro stěžovatele v žádném ohledu příznivější (ustanovení relevantní v souzené věci – zejm. § 18 odst. 4, § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. a § 125c odst. 4 písm. f) – zůstávají zcela beze změny). Ani zákon č. 250/2016 Sb. nepřináší pro stěžovatele z hlediska posouzení jeho viny a trestu příznivější úpravu. Tato kasační námitka tedy není důvodná.

[41] Co se týče námitky, podle které správní orgány nedostatečně zkoumaly materiální stránku přestupku, tato nebyla uplatněna v žalobě, a proto je dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[42] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[43] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. listopadu 2017

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu